

Arrest

nr. 145 533 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROUCKE, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken, afkomstig zijn uit Ghucly, Punjab en een Ahmadi-moslim zijn. Op 3 oktober 2011 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde omwille van uw religie problemen te kennen in Pakistan. Zo zou er een klacht wegens prediking tegen u ingediend zijn. Op 27 augustus 2012 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U had immers een essentieel element verzwegen, nl. uw legale verblijf in het Verenigd Koninkrijk en bovendien kon er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering vervolgd te worden wegens prediking. U ging hiertegen in beroep maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde bovenstaande beslissing.

Op 6 februari 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 18 februari 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 13quater (weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag).

Op 15 oktober 2014 diende u een derde asielaanvraag in. U zou ondertussen geruime tijd in Duitsland verbleven hebben. Na uw uitlevering aan België diende u uw derde asielaanvraag in. U baseert zich op uw eerdere verklaringen. U verklaarde dat uw broer dezelfde problemen met dezelfde personen als u in Pakistan kende. Hij zou met zijn familie naar Sri Lanka gevlucht zijn, waar hij door het UNHCR tot vluchteling erkend werd. Ter ondersteuning van uw nieuwe asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een klacht bij de politie tegen uw broer, een klacht bij de rechtbank tegen uw broer, documenten ivm de asielaanvraag van uw broer en zijn familie in Sri Lanka, een medisch attest van uw broer, twee attesten van de Duitse ahmadigemeenschap, een brief van de Belgische Ahmadigemeenschap, eigendomsdocumenten en kopies van uw diploma's.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo werd tijdens uw eerste asielaanvraag reeds gewezen op uw leugenachtige verklaringen omtrent uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Tevens werd er vastgesteld dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw bewering dat er een klacht tegen u neergelegd werd. U weet nu, tijdens uw derde asielaanvraag het bestaan van deze aanklacht nog steeds niet aannemelijk te maken. U legt namelijk geen enkel document voor dat op het bestaan van deze ernstige aanklacht tegen u zou kunnen wijzen. Ook werd vastgesteld dat u opvallend weinig interesse toonde, en dat u geen enkele moeite deed om hierover meer te weten te komen (gehoorverslag CGVS p. 6-7). U gevraagd of uw gemeenschap weet heeft van deze aanklacht onder artikel 298c tegen u, gaf u na enige aarzeling aan dat ze hier weet van hebben. In dit geval is dan bevreemdend dat u hier geen enkel document van kunt voorleggen. Uit toegevoegde informatie blijkt dat de Ahmadigemeenschap over een transparant en quasi volledig informatiesysteem beschikken, waarbij ze de klachten tegen haar leden zoveel mogelijk opvolgt. Als de aanklacht tegen u, die gezien het artikel 298 c, dewelke een artikel specifiek tegen Ahmadies is, daadwerkelijk zou bestaan en uw gemeenschap zou hier weet van hebben dan zou u in staat moeten zijn om dit te attesteren. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering juridisch vervolgd te worden in Pakistan.

Voorts beweerde u dat uw broer problemen kreeg met dezelfde mensen als u en hierdoor diende hij Pakistan te verlaten waarna hij tot vluchteling erkend werd in Sri Lanka. Ten eerste dient hoierover opgemerkt te worden dat een asielaanvraag een individuele zaak is, die handelt over uw persoonlijke vrees voor vervolging. Ten tweede legde u weliswaar documenten voor van de erkenning van een persoon waarvan de naam overeen komt met die van uw broer (wat er nog niet op wijst dat het hier daadwerkelijk om uw broer zou gaan), maar niets wijst er op dat de reden tot zijn erkenning iets met u te maken heeft, zoals u beweert. Zo verklaarde u reeds ten tijde van uw tweede asielaanvraag dd. februari 2013 dat uw broer Pakistan verlaten zou hebben, iets dat u al wist sinds december 2012 (gehoorverslag CGVS p. 3). Echter verklaarde u nu voor het CGVS dat uw broer pas in de vijfde of zesde maand van 2013 Pakistan verlaten zou hebben, zodat u dit onmogelijk reeds een half jaar voordien had kunnen weten. Tevens haalde u aan dat de door u neergelegde klachten tegen uw broer de reden zouden vormen voor zijn vertrek. Deze twee klachten (die volgens u ingediend werden door dezelfde personen die u vervolgen) dateren echter van maart 2013, terwijl u verklaarde dat uw broer reeds eerder het land

verlaten zou hebben. Uw broer kon dus onmogelijk omwille van deze aanklachten gevlucht zijn. U hiermee geconfronteerd haalde een algemeen probleem met het herinneren van data aan, maar dit neemt niet weg dat u in februari 2013 reeds sprak over het vertrek van uw broer uit Pakistan, terwijl uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat de reden voor zijn vertrek, nl. de klachten, noch niet voorgevallen was. Dit breekt volledig uw bewering dat uw broer erkend zou zijn als vluchteling wegens dezelfde problemen als u, af. De authenticiteit van de twee door u neergelegde klachten kan dan ook ernstig betwijfeld worden, net als het medisch attest, dat dient ter ondersteuning van uw ingeroepen vrees, temeer daar uit toegevoegde informatie blijkt dat vervalste documenten in allerlei vorm veelvuldig voorkomen in Pakistan. Ook heeft het CGVS geen zicht op het asiëldossier van uw broer, zodat de werkelijk reden voor zijn erkenning onbekend blijft.

Voorts beweerde u dat u een aantal activiteiten kende voor de ahmadigemeenschap. Na bevraging blijken deze activiteiten echter niet van die aard dat ze sprekend zijn voor een uitgesproken nood aan uw geloofsbeleving. Het gaat hier eerder om sociaal werk binnen uw gemeenschap. Zo stond u bv. in voor het poetsen van de zaal en toiletten van de locaties die de gemeenschap gebruikt voor haar bijeenkomsten en ook poetst u de straten van de omgeving op nieuwjaarsdag. Daarnaast hield u ook lokale donaties bij. Dat deze posities voor u niet zo heel belangrijk waren blijkt ook uit de vaststelling dat u niet eens exact kunt zeggen wanneer u deze functies uitoefende. Zo wist u voor de DVZ nog te zeggen beide functies van 2011 tot 2012 te hebben uitgeoefend, maar voor het CGVS had u het over 2012 of 2013 (gehoorverslag CGVS p. 6). Het gaat hier dan ook duidelijk om enkele sociale activiteiten die weinig weerslag hebben op uw dagelijkse leven of uw geloofsbelijdenis. Deze activiteiten staan uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg.

Tenslotte werd nog vastgesteld dat u nog steeds duidelijk weigerachtig bent om uw paspoort waarmee u naar Europa voor te leggen. U gevraagd naar dit paspoort gaf een stereotiep antwoord, nl. dat u het kwijt zou zijn. U heeft dit verlies echter nooit aangegeven, noch bij de politie, noch bij uw ambassade. Het lijkt er dan ook sterk op dat u dit paspoort achterwege probeert te houden daar het over inreisstempels beschikt die uw verklaringen verder tegenspreken. Deze vaststelling ondermijnt verder uw algemene oprechtheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren

doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw attesten van de Duitse en Belgische Ahmadigemeenschap wijzen enkel op een vaststaand feit nl. uw geloof als Ahmadië. Overigens legde u geen enkel document neer dat uw bewering enkele functies in België en Duitsland uitgeoefend te hebben, ondersteunt. De documenten van uw broer zijn erkenning kunnen zondermeer aanvaard worden. Zijn erkenning staat immers los van de uwe (zie supra). De eigendomsaktes voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. Uw diploma's kunnen aanvaard worden.

U werd op 9 december 2014 van 13.51 u tot 15.11 u gehoord op het Commissariaat- generaal in aanwezigheid van een tolk die de taal Punjabi machtig is. Uw advocaat, Meester Depoortere, loco Verstrepen, was hierbij aanwezig gedurende het volledige gehoor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een bundel met 13 stukken bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 109 432 van 22 december 2012. Dit arrest geniet thans kracht van gewijsde. Dienvolgens zullen, in de mate verzoeker verwijst naar de elementen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag indiende, deze niet opnieuw beoordeeld worden. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Voor zijn tweede asielaanvraag haalt verzoeker aan dat zijn broer problemen zou gekregen hebben met dezelfde mensen als hij in Pakistan en om deze reden in Sri Lanka als vluchteling werd erkend. Ook benadrukt verzoeker nog dat hij verschillende functies heeft uitgeoefend bij de Belgische ahmadi-gemeenschap. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker ook nog de verslechterde veiligheidssituatie voor ahmadi in Pakistan aan sinds het afsluiten van zijn vorige asielaanvraag. Ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag legde hij volgende documenten voor: (i) een klacht bij de politie tegen zijn broer, (ii) een klacht bij de rechtbank tegen zijn broer, (iii) documenten in verband met de asielaanvraag van zijn broer en zijn familie in Sri Lanka, (iv) een medisch attest van zijn broer, (v) twee attesten van de Duitse ahmadigemeenschap, (vi) een brief van de Belgische ahmadigemeenschap, (vii) eigendomsdocumenten en kopieën van zijn diploma's.

Voor wat betreft de erkenning van verzoekers broer in Sri Lanka stelt de bestreden beslissing dat dit gegeven geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde, gezien elke asielaanvraag een individuele zaak betreft, uit de documenten van de asielaanvraag van zijn broer niet blijkt dat de reden voor zijn erkenning met verzoeker te maken heeft en verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent de datum van vertrek van zijn broer uit Pakistan, die daarenboven niet overeenkomen met de data van de klachtenbrieven tegen zijn broer.

Verzoeker betwist dit motief en wijst erop dat zijn broer en hij uit hetzelfde ahmadi-gezin komen in Pakistan. Verzoekers raadsman heeft contact opgenomen met UNHCR teneinde het dossier van verzoekers broer op te vragen, doch mocht daar geen positief antwoord op ontvangen (stuk 2). Verzoeker voegt verder stukken bij die aantonen dat de persoon vermeld op de erkenning als vluchteling wel degelijk zijn broer is (stukken 3, 4 en 5 evenals de originele geboortecertificaten neergelegd ter terechtzitting). Wat betreft de chronologische inconsistenties die de commissaris-generaal vaststelde tussen verzoekers verklaringen over de vlucht van zijn broer en de klachtenbrieven die hem daartoe hebben gedreven, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal een *"verkeerd beeld"* van zijn verklaringen heeft weergegeven. Zo verwijst verzoeker naar zijn verklaringen in zijn tweede asielaanvraag, waaruit slechts kan worden opgemaakt dat hij *"dacht"* dat zijn broer het land reeds had verlaten. Ook uit het gehoorverslag in zijn derde asielaanvraag blijkt volgens verzoeker duidelijk dat hij *"niet zeker wist"* wanneer zijn broer vertrokken was. Verzoeker voegt stukken bij die de datum van vertrek van zijn broer aantonen, namelijk kopieën van de paspoorten van zijn broer en diens familie alsook een bewijs van hun vluchtreservatie, die wijzen op een vertrek op 4 april 2013, zijnde na de klacht tegen hem van maart 2013.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker neergelegde stukken kan worden besloten dat de familieband van verzoeker met zijn broer voldoende bewezen is, evenals de datum van vertrek van die laatste naar Sri Lanka. Deze gegevens doen evenwel geen afbreuk aan overige motieven opgenomen in de bestreden beslissing, namelijk dat i) elke asielaanvraag op individuele motieven wordt beoordeeld en ii) de documenten over de erkenning als vluchteling van verzoeker geen informatie geven over de motieven die daaraan ten grondslag lagen, en iii) de klachtenbrieven geen objectieve bewijswaarde hebben wegens alomtegenwoordige corruptie in Pakistan. In zoverre verzoeker meent dat de problemen van zijn broer veroorzaakt werden door dezelfde mensen die hem tot een vlucht uit Pakistan dreven, wijst de Raad erop dat in de eerste asielaanvraag van verzoeker werd geoordeeld dat de beweerde problemen die verzoeker daarin aanhaalde bedrieglijk zijn. Verzoeker had zijn problemen immers gesitueerd op een moment dat hij reeds in het Verenigd Koninkrijk vertoefde (juni-juli 2011). Het gegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk geen asielaanvraag heeft ingediend, is een bijkomende aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De beslissing uit de eerste asielaanvraag werd door de Raad bevestigd in arrest nr. 109 432 van 22 december 2012 met de vermelding *“dat verzoeker op intentionele wijze gepoogd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden zodat kan worden besloten dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is”*. Bij de behandeling van de derde asielaanvraag stelde de commissaris-generaal opnieuw een manifest gebrek aan interesse vast bij verzoeker over de bedrieglijk bevonden aanklacht tegen hem. Zo had verzoeker geen moeite ondernomen om meer te weten te komen over de klacht en gaf hij toe dat zijn gemeenschap daar weet van had. Nochtans blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de ahmadi-gemeenschap over een transparant en quasi volledig informatiesysteem te beschikken die juridische aanklachten tegen leden van de gemeenschap nauwkeurig opvolgt, waardoor iemand met een dergelijke aanklacht in staat is om dit te attesteren (SRB, *Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community*, d.d. 29 maart 2013). Dat verzoeker er, gelet op dit gegeven, niet in slaagt om dienaangaande bewijzen bij te brengen bevestigt nogmaals dat aan verzoeker beweerde problemen te Pakistan geen geloof kan worden gehecht. Zoals verweerder in zijn nota terecht opmerkt, is het gegeven dat verzoeker met zijn eigen internationale paspoort probleemloos Pakistan kon verlaten eveneens onverzoenbaar met zijn bewering gezocht te worden door de Pakistaanse autoriteiten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker zich gedurende zijn verblijf in België actief had ingezet voor zijn gemeenschap, doch werd vastgesteld dat de betreffende functies eerder wijzen op sociale activiteiten die niet tekenend zijn voor een doorgedreven religieuze beleving. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit besluiten dat de activiteiten die verzoeker in België ontplooiden zijn terugkeer naar Pakistan en een religieuze beleving aldaar niet in de weg staan, te meer daar verzoeker had aangegeven nooit enige functie binnen zijn gemeenschap te hebben bekleed in Pakistan. Geen enkele van de door verzoeker gedane activiteiten wijst immers op een doorgedreven religieuze beleving die verzoeker bij terugkeer onvermijdelijk in de negatieve belangstelling van soennitische moslimextremisten of de Pakistaanse overheid zou plaatsen.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker deze conclusie en beklemtoont hij dat hij *“op een actieve en openlijke manier zijn geloof als Ahmadi belijdt”*. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift en meent dat hij zijn engagement binnen de gemeenschap *“wel degelijk vanuit religieuze beweegredenen en niet vanuit sociale”* opnam. Verzoeker meent dat, als hij dezelfde activiteiten in Pakistan uitoefent, dit beschouwd zal worden als een uiting van zijn geloof als ahmadi en hij daarom zal worden vervolgd. Verzoeker is van mening dat de centrale vraag die *in casu* moet gesteld worden is *“of het voor hem mogelijk zal zijn om zijn geloof verder vrijuit te belijden bij een terugkeer naar Pakistan”*. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR inzake vervolging op religieuze gronden van 28 april 2004, meer bepaald de punten 5 en 7. De activiteiten die verzoeker binnen de Ahmadi-gemeenschap van België ontplooiden vallen binnen die geloofsbelijdenis. Verzoeker verwijst verder naar de zaak N.K. tegen Frankrijk van het EHRM van 19 december 2013, waarin wordt gesteld dat: *“la seule appartenance à la confession ahmadie ne suffit pas. Le requérant doit démontrer qu’il pratique ouvertement cette religion et qu’il est un prosélyte ou, à tout le moins, qu’il est aperçu comme tel (...)”*. Verzoeker verwijst verder naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 5 september 2012 in de zaak Y. tegen de Bondsrepubliek Duitsland, en waarin wordt gesteld dat: *“De subjectieve omstandigheid dat het in het openbaar beleven van een bepaalde godsdienstige praktijk, waartegen de betwiste beperkingen zijn gericht, bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, vormt een relevante factor bij de beoordeling van het gevaar (...)”*. Verzoeker verwijst tot slot naar richtlijnen van het United Kingdom Upper Tribunal, waarin wordt gesteld dat: *“If an Ahmadi is to demonstrate that it is of particular importance to his religious identity to practise and*

manifest his faith openly in Pakistan in defiance of the restrictions in the Pakistan Penal Code (PPC) (...), he or she is likely to be in need of protection (...)".

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in België voornamelijk sociale activiteiten ontplooid. Hij stelt immers onder meer het poetsen van locaties waar activiteiten worden georganiseerd te hebben gedaan evenals het beheren van lokale donaties. Van dergelijk activiteiten kan inderdaad niet besloten worden dat zij tekenend zijn voor een doorgedreven religieuze beleving zodat zij hoe dan ook een terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Aangaande het risico op vervolging van verzoeker vanwege het aanhangen van het ahmadi-geloof, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit die informatie (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie, noch uit deze die door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt weergegeven, dat ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden louter omwille van het behoren tot de ahmadi-gemeenschap. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *"het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd"* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook UNHCR beveelt slechts erkenning aan *"depending on the individual circumstances of the case"* (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012). In zoverre verzoeker verwijst naar zijn activiteiten voor de Belgische ahmadi-gemeenschap kan worden vastgesteld dat uit die activiteiten louter een sociaal engagement voor de ahmadi-gemeenschap blijkt, doch niet de *"openlijke belijdenis van de religie"* of deze die zouden kunnen worden gepercipieerd als *"bekeringsdrang"* (prosélytisme) door de Pakistaanse autoriteiten (zoals bepaald in de zaak N.K. tegen Frankrijk van het EHRM van 19 december 2013). Uit dezelfde sociale activiteiten voor zijn gemeenschap, die zoals in het verzoekschrift wordt uiteengezet het poetsen van lokalen en het beheren van donaties betreffen, blijkt evenmin dat verzoeker een religieuze beleving kent die dermate belangrijk is voor zijn persoonlijke identiteit dat verzoeker dat geloof, in weerwil van de wettelijke restricties daarop in Pakistan, in de publieke sfeer zou gaan belijden (criterium gehanteerd door het ECHG in de zaak Y. tegen de Bondsrepubliek Duitsland van 5 september 2012). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat hij dit sociale engagement *"wel degelijk vanuit religieuze beweegredenen"* opnam, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin uit de documenten die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag neerlegde (attesten van de Duitse en de Belgische Ahmadi-gemeenschappen) kan een religieuze beleving blijken die dermate belangrijk is voor verzoekers identiteit dat hij zijn religie, in weerwil van de wettelijke beperkingen daarop in Pakistan, op een publieke manier zou gaan belijden en uitdragen.

In zoverre verzoeker stelt dat het louter belijden van het ahmadi-geloof al een risico op vervolging inhoudt wijst de Raad op het door verzoeker aangehaalde arrest van het ECHG in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid

dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Hoger is gebleken dat van een dergelijke godsdienstbelijdenis bij verzoeker geen sprake is. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift werpt verzoeker nog op dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek deed naar zijn beweringen over de inbeslagname van de eigendommen van zijn familie. Verzoeker zou dit gegeven nochtans medegedeeld hebben aan de dossierbehandelaar (zoals blijkt uit pagina 3 van het gehoorverslag) en gestaafd hebben met eigendomsaktes. Verzoeker meent dat de problemen die hij en zijn familie kennen in Pakistan onder andere te maken hebben met het feit dat zijn familie over veel eigendom beschikt. Deze zou in beslag genomen zijn omwille van het feit dat zij ahmadi zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen van verzoeker in Pakistan, die hoger afdoende werd aangetoond, toont verzoeker niet aan in welke mate het gegeven dat zijn familie vermogend is voor hem kan resulteren in een risico op vervolging. Het eigendomsattest vermag immers slechts aan te tonen dat zijn familie vermogend is, niet dat hen wederrechtelijk eigendom werd ontnomen als vorm van religieuze vervolging. De verklaringen van verzoeker op zich vermogen een dergelijk risico op vervolging evenmin aan te tonen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift voorts dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou hebben gehouden met *“de verslechterde veiligheidssituatie van Ahmadi in Pakistan”*. Ter staving hiervan verwijst verzoeker naar de stukken 8 tot 12 die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Aangaande het risico op vervolging wegens het loutere behoren tot de ahmadi-gemeenschap, kan worden verwezen naar wat *supra* reeds werd gesteld, namelijk dat de hoedanigheid van ahmadi op zich onvoldoende is om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Wat betreft de stukken die verzoeker bijvoegt ter staving van de verslechterde situatie voor ahmadi's, stelt de Raad vast dat daarin dezelfde situatie wordt geschetst als deze beschreven in de objectieve informatie van de commissaris-generaal. Daarin wordt eveneens een opsomming van sporadisch gewelddadige incidenten weergegeven, waarbij het geweld uitgaat zowel van statelijke als van niet-statale actoren, doch blijkt anderzijds eveneens dat het *“gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi worden vervolgd”* (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, dd. 29 maart 2013, p. 15).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) stelt de bestreden beslissing dat er zich in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab, *“met enige regelmaat incidenten voordoen, doch dat er geen gewag gemaakt kan worden van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. Hierdoor kan niet gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2 c) bedoelde ernstige schade”*. Dit motief vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER